

У собу уђе млади супруг, отац. Мајку позваше напоље. Шура се играла са бебом.

— Ти га сада више волиш него мене, Шурочко?

— Разуме се! Ти нам не требаш више. Имаш само да нас храниш и гледаш. Је л' тако, мили мој?

Прислоњени једно уз друго над дететом, они нису мислили ни на шта . Били су срећни и знали су да је то једина срећа на земљи, — и да она није од човека. А остало — све је људска фантазија и измишљотина.
